

Jori Auranen

**Elämän vittumaisuuden
positiivisuus**

© 2014 Jori Auranen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kansikuva: Sonja Vaskela

Takakansi: Eeva Meusel

Takakannen teksti: Marja Leino

Taitto: Toni Kajala

ISBN 978-952-2869-33-3

*” Jotkut ihmiset eivät koskaan sekoja.
Kuinka hirvittävää heidän elämänsä täytyykään olla.”*

- Charles Bukowski -

*” Ovi tarjoaa käytävän toiselle puolelle,
sielu astuu ulos ruumiista.
Käännä peilit seinää vasten
uusien kuolleiden talossa.”*

- Jim Morrison -

*” Rakkaus on pakkomielletttä pahimmillaan
ja pakkomielle rakkautta parhaimmillaan.”*

- Aarne Jurnio -

Muutamille...

ja etenkin eräälle erityiselle.

Yössä yksin

Yössä yksin hän rustaa, taas runoa haikeaa.
Hänen tuskansa tunnen niin hyvin,
olenhan kokenut saman aikoinaan.
Siihen ei enää auta, edes miestä vahvempaa,
mutta silti hän taas kaataa, lisää viskiä lasiin vaan.

Hän parvekkeelle istahtaa ja sytyttää tupakan,
punaisen, palamaan.
Katselee taivasta tuikkivaa ja nielee tyhjää,
surua vaan.

Yössä yksin hän kaipaa, rakastaan niin ihanaa,
hän tuntee ettei pysty, elämäänsä enää jatkamaan.
Aina silmät sulkiessaan, hän näkee kasvot kauneimmat edessään.
Kasvot, edes ei aika, ole saanut mielestään haihtumaan.
Kyyneleet, suolaiset maultaan, hän pyyhkii pois poskiltaan.

Päätöksen suuren tehtyään, hän purkin kädessään aukaisee.
Yksitellen kolmiot viskillä, hän alas kurkustaan kulauttaa.
Hetken aikaa katseltuaan, tähtitaivaan äärettömyyttä.
Läpi rakkauden virtaavien kyynelten, hän silmänsä ummistaa.
Huokaisee kerran viimeisen ja nukahtaa ikiuneen rauhaisaan.

Kadonnut varjo

On pelottavaa huomata että,
oma varjokuva on poistunut seinältä.

On pelottavaa ahdistuneena etsiä kuutamon valossa
varjoansa maasta.

On pelottavaa herätä yön pimeydessä omaan,
sydäntä raastavaan itkuunsa.

On pelottavaa nähdä maailman,
huomaamatta harmaantuneen ympärillä.

Ei, en ole kuollut.
Peilikuvani näen, toistaiseksi vielä.

Riittämättömät sanat

Joskus eivät sanat riitä kertomaan,
sisälläni raivoavaa tunteiden myrskyä.

Silloin kehotan teitä kuuntelemaan säveliä
Griegin, Mozartin ja Beethovenin,
ja katsomaan taulua Münchin,
korvia vihlovaa ja sydäntä raastavaa Huutoa.

Niistä saatte kuvan sielustain, sydämestäin.

Nuorallakävelijä

Unessani näin olevani nuorallakävelijä,
taiteillen tasapainottelemassa ylhäällä korkeuksissa,
pitkin ohutta elämänlankaa, ohutta ja haperoista,
itse punottua, virheillä tehtyä.

Alhaalla näin kurimuksen, paheiden syöverit,
mustat aukot ja madonreiät.
Viekkaan paholaisen tarjoamassa
kaktusviinaa limaisilla madoilla.
Demoneita valmiina repimään sieluni,
sydämeni, porautumaan ahnaasti aivoihini.

Kieli keskellä suuta tasapainottelen,
välttäen putoamista uudelleen,
syvään tyhjyyteen.

Huomaan olevani hereillä, edelleen nuoralla,
unen ollessa sittenkin todellista ja niin totta.

Särkyneet sirpaleet

Elämän peilikuva särkyy, pienestä pirstaloituu,
vähästä vaurioituu.

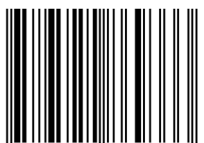
Kuun valo yössä, pimeässä yksinäisyydessä,
melankolisten melodioiden säestyksellä,
sadoiksi säteiksi sirpaleista jakaantuu.

Verhot mustat ja paksut, pimeyden huoneeseen laskevat,
ulos kaiken muun jättävät,
ihmisen pienoisen, lapsosen yksinäisen,
huoneeseen pimeään.

Särkyneen peilin sirpaleet viiltävät,
viiltävät, sielua tuhoavat,
sydäntä satuttavat, verta valuttavat,
voimaa antavat.

Elämän vittumaisuuden positiivisuus on raikas tuulahdus pohdiskelevaa runoutta. Kirjan runot käsittelevät viiltävästi jokaiselle tuttuja asioita. Nopeasti luettuna runot saattavat vaikuttaa synkiltä tai masentavilta. Mutta kuitenkin niiden herättämät ajatukset ja pohdinnat ovat monimuotoisia – toisinaan jopa positiivisia. Se onkin tämän kirjan kantava voima: elämän moniulotteisuus. Näiden runojen lumous piilee siinä, että asioita ei kaunistella tai peitellä. Elämän vittumaisuuden positiivisuus haastaa lukijansa kyseenalaistamaan sekä ajatuksensa että tietonsa elämästä ja maailmasta. Vain sitä kautta voi löytää positiivisuutta myös vaikeista asioista.

9 789522 869333